

Mùa Thục Nữ Vu Quy

Tác giả: Hồ Trường An

Thể loại: Tiểu Thuyết

Website: <http://motsach.info>

Date: 26-October-2012

Chương 1 -

Trước khi gả cô Ba Diệm Quang cho cậu Tư Lâm Thế Mạnh, bà Hội Đồng Lê Tấn Bền có vẻ suy nghĩ lung lăm. Chu chọai, cô trưởng nữ của bà làm bếp rành rọt, thêu đan thiệt khéo, làm bánh mứt vừa đẹp vừa ngon. Cái hoa tay, cái khéo léo của cô trong công việc nữ công phụ xảo từ trong bà con họ hàng cho tới các phụ nữ khắp làng, khắp tổng chưa có ả nào, chị nào, mụ nào qua mặt cô. Đã vậy cô lại có dung nhan tuy không lộng lạc hực hỡ đến độ huê nhường nguyệt thẹn, song cũng duyên dáng, mặn mòi lắm.

Nhưng than ơi, bà Hội Đồng Bền thừa biết con gái mình dở chịu đựng. Mỗi khi có ai rấn mắc bỏ chuột, thần lằn vào túi áo cô là ngã xiủ nằm dài như cây chuối bị đốn bằng một nhát dao yếm thiệt ngọt. Cô không dám cắt cổ gà, không dám đập đầu, móc họng, cạo vảy, moi ruột bất cứ loại cá nào. Hễ đứt tay chảy máu là cô xây xẩm chóng mặt. Hễ đau ốm một chút là cô rên hù hù, ra tuồng ai oán thống khổ lắm. Thiệt tình, cô vốn nhát gan, dở chịu đựng. Đời cô là một chuối rên dài. Khổ đau làm cho cô rên rĩ đã đành, nhưng vui sướng cũng làm cô rên xiết nữa. Cái gì mà chạm tới cô là cô rên; chạm nhẹ thì cô rên nhẹ, còn chạm mạnh thì cô rên mạnh. Nhưng đôi khi dường như thần kinh cô quá non mềm yếu ớt, chỉ cần cái chạm nhẹ nó cũng đủ làm cô rên trầm thống. Và những trường hợp đó không phải là hiếm.

Bà Hội Đồng Bền thừa biết con gái bà không hoàn toàn điệu đà, không hoàn toàn nhõng nhẽo với người xung quanh và với cuộc đời đâu. Bởi cô Ba Diệm Quang giống mụ em chồng của bà là bà út Túy Huệ, có một phần dở chịu đựng, nhưng cũng có một phần ưa bắt người thân thích chia sẻ cái xúc cảm của mình nên họ ưa từ cái đau một ít họ xích ra cái đau gấp rưỡi gấp đôi.

Năm nay, bà út Túy Huệ đã 42 tuổi, nhưng còn non nheo nhẻo như đờn bà 30 tuổi. Cho nên bà út ăn diện theo gái tân thời, tóc chải chín lượn, mười mỏng trên đầu rồi bó cái bí bo dẹp dẹp tròn tròn như cái bánh tiêu sau ót. Hễ bước ra khỏi nhà là bà tô son giồi phấn hực hỡ, mặc áo dài bọ ngực bó eo, đeo nữ trang rườm rà choáng lộn. Bà út lấy chồng ở chợ Trường An. Ngày mốt đây là đám giỗ ông Hương Cả Chắc, tía của ông Hội Đồng Bền và của bà út, nên bà xin phép chồng là ông Cai Tổng Trương Minh Khôn về Vĩnh Long chơi vài ngày. Ông Hội Đồng là anh trưởng, sau ông còn có bà Ba Túy Lan, bà Tư Túy Liễu, bà Năm Túy Trước. Cả ba đều lấy chồng xa, cỡ mỏng sáu mỏng bảy Tết mới về thăm nhà. Chỉ có bà út nhờ ở gần nên siêng viếng nhà anh chị. Và lại ông Cai Tổng Khôn có sắm xe hơi nên việc lui tới của bà cũng dễ dàng.

Nhà ông Hội Đồng Bền ném về làng Cầu Kè, cách trung tâm thành phố Vĩnh Long 3 cây số, ném về miệt vườn. Nhà gồm 3 căn hai chái, nền đúc cao tới ngực. Mái lợp ngói lưu ly màu vảy cá thia thia tàu, cột gỗ căm xe bóng lộn, lớn cỡ nửa vòng ôm. Trong nhà bày đầy bàn ghế bằng danh mộc, tủ thờ bằng gỗ trắc khảm xà cừ. Liễn mun thếp chữ vàng, liễn sơn thếp chữ vàng thuộc loại liễn máng xối úp vào mỗi thân cột tròn. áp theo vách tường là những tủ kiếng chung đầy các món cổ ngoạn, các món kỳ ngoạn, trân ngoạn choáng lộn.

Tuy nhiên, ở ngoài sân lót gạch tàu, ông không bày hòn non bộ, hoặc các chậu bông, chậu kiếng nào. Sân này dùng để phơi lúa. Giữa sân là cái bồn tròn tấn gạch xung quanh. Giữa bồn là cây chuối kiếng xòe hình rẽ quạt, lớn ngạo nghễ để cho cảnh ở ngoài sân đỡ trống trải.

Chiều mai là bữa giỗ tiên, sáng mốt là bữa giỗ chánh. Bà Hội Đồng Bên, bà út Túy Huệ, cô Ba Diễm Quang, cô Năm Thử Tần (bạn của cô Ba Diễm Quang) ngồi xung quanh chiếc bàn hình hột xoài ăn quà vặt. Trước hết họ khĩa hột vịt lộn úp mẻ và hột gà lộn trái vãi cuốn rau răm và chấm muối tiêu. Sau đó, họ thếm xức món xoài tượng chấm nước mắm đường dầm ớt hoặc chấm mắm ruốc giã tỏi ớt tùy ý. Món chót là món gói đu đủ bào trộn khô bò rải rau răm xắt nhuyễn, rưới tương xay và chan nước mắm ớt.

Bà út Túy Huệ hết nhìn cô Ba Diễm Quang tới liếc qua cô Năm Thử Tần, hỏi chị dâu:

-Chị nên lo đám cưới cho thằng Hai trước đã, sau đó mới lo việc chung thân cho con Ba Theo tui khắp làng khắp tổng mình chẳng có cô nào đầy đủ công dung ngôn hạnh như cháu Năm Thử Tần này. Tui mua bán hột xoài, không bao giờ lầm giá trị của ngọc. Cho nên xem qua tướng mạo cùng thói ăn nết ở của cháu Năm, tui biết đây là gái nhà lành, ngàn vàng chưa đáng giá.

Bà Hội Đồng cười:

-Vợ chồng tui cũng nghĩ như cô vậy. Tụi tôi đã nhờ thầy coi tuổi thằng con trai tui và tuổi cháu Thử Tần thì tui nó có mạng hơi khác. Nhưng mà cái này lạ lắm cô út à. Cháu Thử Tần có mạng Lưu Trung Hỏa, thằng Hai tui có mạng Kiếm Phong Kim. Tuy kim khắc hỏa, nhưng mà hỏa này là lửa trong lò, nó sẽ rèn chất kim của cây kiếm kia thêm bén ngót để kiếm tung hoành vùng vẫy chốn trận địa sa trường. Cho nên tui định làm đám hỏi lần đám cưới cho thằng Hai trong vòng hai tháng.

Cô Năm Thử Tần nghe hai bà bàn về việc hôn nhân của mình, mặt đỏ ửng vì thẹn thù. Cô Năm là cô gái độc nhứt của ông bà Bang Biện Võ Tấn Vui, bạn thân của ông bà Hội Đồng Lê Tấn Bên. Trên cô có ba người anh đều có gia thất hết rồi. Qua tài làm mai của bà út Túy Huệ, ông bà Hội Đồng quyết lòng cưới cô Năm cho thằng trưởng nam là cậu Hai Lê Tấn Vinh. Cậu Hai hiện học trường Pháp Chánh ở ngoài Hà Nội, năm nay nếu thi đậu sẽ làm cò mi, đường hoạn lộ coi bộ hứa hẹn vẻ vang lắm. Còn cậu Tư Lâm Thế Mạnh vừa thi đậu bằng Thành Chung xong liền thi đậu Ký lục Soái Phủ Nam Kỳ. Riêng cô Ba Diễm Quang và cô Năm Thử Tần chỉ học hết hai năm đầu chương trình trung học liền xoay qua học nữ công phụ xảo để mai sau trở thành một chủ phụ quán xuyên một đại gia đình. Tuy nhiên, hai cô đều trau dồi Pháp ngữ nên họ đọc được mấy tờ báo phụ nữ viết bằng tiếng Pháp, đọc được tiểu thuyết Pháp loại điểm tình. Họ biết viết nhật ký, viết lưu bút, làm thơ lai rai. Chèn ơi, cô Năm Thử Tần vốn chịu khó học hỏi, giỏi mài cách sáng tác loại thơ thất ngôn bát cú vốn rắc rối khó khăn về mặt kỹ thuật. Mỗi khi cô Ba Diễm Quang múa bút ngọc để trám đầy cỡ hai trang giấy sắp những câu thơ song thất lục bát réo rất như tiêu thiếu nhã nhạc thì cô Năm Thử Tần vung vẩy bút hoa để tám bài liên hoàn kết hiệp lời ngọc ý châu hiện ra. Thơ cô nào cũng điệu vợ tình người, cũng thơm phức mùi đạo nghĩa.

Chương 2 -

Xế này, cô Năm Thử Tần từ làng Long Thanh quá giang ghe thương hồ ra Cầu Kè thăm cô Ba Diệm Quang. Rồi đó, hai cô rủ nhau đi chợ tỉnh mua sắm một ít đồ cần dùng. Cô sẽ ở mãi Cầu Kè cho tới khi buổi giỗ chánh chấm dứt. Cô Năm Thử Tần lớn hơn cô Ba Diệm Quang hai tuổi. Cô tuy không đẹp, không khéo môn thêu thùa, môn làm bánh mứt và môn nấu nướng các món ăn Tàu bằng cô Ba, nhưng chín chắn khôn ngoan hơn bạn. Nếu cô Ba Diệm Quang đẹp ở vẻ đậm đà, thì cô Năm Thử Tần đẹp ở thùy mị đoan trang. Cô Ba trắng hồng thì cô Năm trắng mát. Cô Ba nồng nàn sinh lực thì cô Năm mảnh mai, thanh cảnh. Cặp mắt cô Ba sáng ngời loang loáng ánh thu ba thì mắt cô Năm là cặp mắt lá rậm và xếch như mắt phụng, êm dịu tỏa ánh hiền từ.

Vi ở trong nhà, cô Ba Diệm Quang mặc chiếc áo bà ba bằng hàng mỏng màu hường in bông trắng lá lục nồn và chiếc quần bằng cảm tự đen. Tuy không đeo nữ trang nhiều, nhưng tai cô đeo bông nạm hạt kim cương cỡ ba ly ngoài, đôi cườm tay lồng đôi kim hườn chạm hình bát bửu. Còn cô Năm Thử Tần mặc áo bà ba bằng lụa màu tím nước cốt lá cẩm, quần sa teng tuyết nhung đen, tai đeo bông nạm mặt ngọc thạch tròn, cổ đeo xâu chuỗi hạt ngọc thạch, đôi cườm tay giữa lồng hai chiếc vòng ngọc thạch xanh biêng biếc, hai ngón tay trở đều đeo cà rá nạm mặt ngọc thạch vuông.

Bà út Túy Huệ ngắm nghía hai cô gái, trầm trồ:

-Hai con cháu tui đây dẫu không phải Tây Thi, Trịnh Đán, nhưng cũng sắc sảo mặn mòi có kém gì hai cô đào hát cải lương Kim Thoa, Thanh Tùng đâu. Bởi đó tui lựa cho con Ba một trang trượng phu hảo hớn Lâm Thế Mạnh, cho con Năm trung văn thái tinh hoa Lê Tấn Vinh.

Cô Ba Diệm Quang vụt hỏi mục cô thày lay của mình:

-Cháu thấy cậu Tư Mạnh có cặp mắt dữ. Cậu cao lớn dinh dàng như con bò hóng, con trâu cui. Cậu mà siết mạnh một cái là xương cốt cháu bể nát.

Cô út Túy Huệ cười:

-Thằng Mạnh hùng tráng, nhưng biết cách nịnh đầm. Nó cưới một con vợ xinh đẹp, khéo léo như cháu, nó sẽ cung cháu như cung trứng mỏng, đâu dám ăn hiếp cháu. Nó có bảo cô rằng nó có tam sanh hữu hạnh mới gặp được một trang kiều diễm như cháu.

Cô Ba Diệm Quang cười:

-Chu chọa ơi, mới nhắc tới cậu là cháu phập phồng bất an.

Cô út Túy Huệ an ủi:

-Đừng sợ! Nó là bực tân học, biết cách cư xử hào hoa với phụ nữ.

Cô Năm Thử Tần e dè:

-Thưa cô út, anh Tấn Vinh coi bộ khác xa cậu Thế Mạnh.

Cô út Túy Huệ:

-Ừ, thằng Tấn Vinh của cô dễ thương lắm! Nó nhu nhả chứ không có nhu nhược. Nó thanh cảnh mảnh mai, nhưng thể chất nó lành mạnh,

không loa bột như bọn công tử yếu ớt từ thể chất đến tinh thần khác.

Cô Năm Thế Tần cười buồn:

-Kỳ thi ra trường này coi bộ gay go lắm, chẳng biết anh Vinh ra sao. Anh chưa gửi thơ cho cháu biết kết quả đậu rớt của anh ra sao nên cháu lo lắm!

Bà Hội Đồng Bên cười:

-Nó có nói với má hể xem kết quả xong, nó sẽ đánh dây thép cho má biết liền. Con khéo lo!

Bà út Túy Huệ an ủi:

-Bấy lâu nay, thằng Tấn Vinh học hành chăm chỉ, mỗi năm nó đều đậu hạng cao, lẽ nào kỳ thi chót nó để xệ xuống đâu. Cháu chớ quá lo mà lao tâm tổn trí.

Mặt trời vừa chênh bóng. Mực nước sông Long Hồ vừa dâng cao, đổ dồn vào con rạch Cầu Kè. Chèn ơi, nước vào giữa thượng tuần tháng bảy âm lịch sao mà tuôn trào lai láng, thấy thương quá! Cô Ba Diệm Quang ngó giề lục bình lạc loài trôi vào xẻo nước sau nhà mình, giữa đám lá xanh điểm lờ thơ một vài chùm bông tím lợt. Một niềm vui nhẹ nhàng xâm chiếm tâm hồn cô. Chèn ơi, đáng trọng phu tương lai của cô sao mà cường tráng, hùng tráng xứng đáng đi vào bài hung ca, tráng ca của cô biết bao! Cậu có vóc mình Từ Hải, lưng dài, vai rộng, giò dài và rắn chắc, tay nổi u bắp thịt, ngực nở như cánh buồm căng gió, eo thon... Cậu chơi quần vợt thiệt thạo, bơi ếch bơi bướm thiệt đẹp mắt. Mới nghĩ tới cậu là cảm giác ấm nóng từ trái tim cô lan ra, ướp nóng châu thân cô rồi. Đã vậy, cậu còn giỏi tán tỉnh; giọng tán lúc nào cũng êm như mộng, dịu như nhung; lời tán tỉnh ngọt như mật, huê mỹ như gấm thêu. Thú vị làm sao, cậu Tư Lâm Thế Mạnh kia đã thở ra một câu xạo nên thơ vào một buổi chiều óng ánh nắng đầu hè, bên cây bàng lẳng trổ ê hề bông tím:

-Anh không giàu, chẳng có gì tặng em bằng trái tim nhạy cảm của anh.

Câu xạo đó ngắn gọn mà sao mùi mẫn thâm xương! Cậu có lương tháng 80 đồng, có một ông cha xây dựng sự nghiệp từ 300 mẫu ruộng. Cậu là con trai độc nhất của ông Cai Tổng Lâm Thế Hên, trên cậu có một chị gái lấy chồng giàu. Gia tài của ông Cai Tổng mai sau sẽ chia cho hai chị em cậu, thì riêng cậu sẽ có 150 mẫu ruộng riêng, 20 mẫu ruộng hương hỏa. Đó là không kể số tiền muôn bạc vạn mà ông Cai Tổng Hên để trong tủ sắt cùng một số nữ trang nạm đầy kim cương, ngọc thạch quý giá.

Tuy mê say câu xạo của Lâm Thế Mạnh, nhưng cô Ba Diệm Quang vẫn thâm ao ước cậu thường tặng quà cho cô trong thời kỳ đính hôn để cô có dịp khoe khoang với bạn bè. Trái tim vàng theo nghĩa bóng mà cậu tặng cho cô thì làm sao cô dám mở miệng khoe với ai? Thiệt tình, Lâm Thế Mạnh quên cái vấn đề tế nhị đó nên cô phải nhắc khéo, cậu mới chịu mua cho cô sợi dây chuyền vàng có cái mẽ đai hình trái tim mập thù lù tuy bằng vàng nhưng rỗng ở bên trong, nếu bật nắp ra thì thấy ảnh cô và cậu lồng ở trong.

Chương 3 -

Còn cô Năm Thế Tần xế nay cũng đang nghĩ tới cậu Hai Lê Tấn Vinh quay quắt. Qua cửa sổ, cây bàng lẳng bên xẻo nước đã trở bông tím ê hề. Cây khuyneh diệp reo lao xao trong gió. Bông tím nào mà chẳng gợi nên một tình cảm lãng mạn? Nhưng bông bàng lẳng lại tím tươi; tím này là tím vui, tím hớn hở xôn xao. Lòng cô cũng đang xôn xao khi cô nghĩ tới lá thư của cậu Tấn Vinh viết gửi cô tuần rồi. Ôi, cậu xây dựng tương lai sao mà huy hoàng! Cậu nhìn viễn ảnh sao mà lộng lẫy! Cho nên đêm nào nằm ngủ, cô cũng thấy chiêm bao rục rờ nướm nướp kéo về. Người lạc quan vốn vụt chặc, lạnh chanh. Nhưng cậu Tấn Vinh chỉ vụt chặc lạnh chanh khi viết thư cho cô hoặc lúc tâm sự riêng với cô mà thôi. Còn đối với ai khác, cậu tỏ ra thận trọng, dè dặt, thâm trầm. Quý ơi, người yêu của cô tuy có hai bộ mặt tương phản, nhưng bộ mặt nào cũng mê hoặc cô cả. Cậu khi lạnh chanh làm cô nghĩ tới dòng suối chảy qua các gộp đá bật tiếng thánh thót reo vui. Cậu nghiêm trang trầm lặng làm cô liên tưởng tới một cái đầm nước giữa khu vườn hoang phế rậm rạp hay giữa lau sậy bạt ngàn san dã. Hình nào cũng thơ cũng mộng nên cô trước tác một bài liên hườn đọc lên nghe mùi rượu như mía Gò Mây, như cam Cái Bè, như lôm chôm, măng cụt ở Lái Thiêu.

*

Sau bữa giỗ tiên, bà Hội Đồng Bền nhứt định cầm bà út Túy Huệ và cô Năm Thế Tần ở lại sáng hôm sau hẵng về. Cô Năm nhờ con ở tên Nhân về Long Thanh báo tin cho tía má cô biết kéo họ lo lắng trông đợi. Riêng ông Cai Tổng Khôn vốn cung chiều vợ, nên bảo bà út:

-Trưa mai, tui sai thằng sớp-phơ lái xe đến đây đón mình về. Ở đây mình mặc sức mà hàn huyên với anh chị Hội Đồng và hai cháu gái.

Xế trưa, ông bà Hội Đồng ngồi ghe hầu xuống Cái Sơn Bé viếng ông bà chủ lò gạch Thái Xương, vốn là bạn thân của họ. Cô Ba Diệm Quang sai con Bưởi nấu chè hột sen bạch quả để cùng bà út và cô Năm ăn cho mát tỳ mát vị. Bà út cười:

-Chị Hội Đồng đã ngờ ý cô dạy hai cháu chuyện giao hoan hiệp cẩn để hai cháu biết cách chiều chuộng chồng. Chỉ phàn nàn rằng con Ba vốn không được thâm trầm kín đáo. Hễ ai rờ nhẹ nó, nó cũng nhảy thót lên la oải oải. Vào đêm tân hôn, thằng Thế Mạnh mà xung bức phá trinh nó, nó chịu đau không nổi hét rùm lên thì thiên hạ sẽ cười cho sượng mặt. Rồi đó, khi mà vợ chồng nó mặn chuyện ái ân rồi, giữa lúc loan diên phụng đảo biết đâu nó sẽ không tự chế nổi cái gay gắt của lạc thú. Đáng lẽ nó ngậm miệng sò khép miệng hén để tận hưởng khoái lạc thì nó lại ré lên nói sảng quàng, rên rĩ huyên náo, người ngoài mà hay được chắc chồng nó sẽ đội quần thiên hạ. Hai cô cháu nhà này giống tánh nhau, vốn dở chịu đựng. Mấy chuyện mà cô nói vừa rồi, thiệt ra là chuyện cô đã từng làm, từng trải quạ Cho nên cô phải khuyên nhủ con Ba lẫn con Năm nên tránh là hơn.

Cô Ba Diệm Quang từ lâu cũng đã nghe mấy mụ mấy ả trời ơi đất hỡi trong xóm kể chuyện phòng the, nhưng cô cũng làm bộ ngây thơ:

-Chuyện giao hoan hiệp cẩn là chuyện gì? Xung bức phá trinh là làm sao mà cô dàu dàu đón đến vậy? Muốn chiều chuộng chồng, cháu phải làm sao?

Cô làm mặt nghiêm để tỏ ra mình ngây thơ ngờ nghệch làm bà út lằm tằm trông con cháu gái của mình chẳng những có cái thân xác hãy còn xử nữ mà tâm hồn hãy còn trinh bạch chưa có một thoáng ý nghĩ tình dục nào lướt qua Bà nhìn xấp lịch treo trên tường, rồi cười bí mật:

-Còn 8 tháng 10 ngày nữa anh chị Hội Đồng mới làm đám cưới thằng Hai, và tới tháng sau nữa mới làm lễ vu qui cho con Bạ Bây giờ cô mà nói toạc móng heo cho hai đứa bay rõ mọi chuyện, e rằng bây nôn, tà tâm kia sẽ nổi sóng cồn, ý dục nọ sẽ dậy bão lớn... Để chừng nào trước đám cưới một ngày, cô sẽ chỉ dạy bây rành rẽ từng chơn tơ, rạch ròi từng kẽ tóc. Cô chỉ khuyên bây một điều: đờn bà con gái phải giữ vẻ thâm trầm, không nên bộc lộ tình cảm sa đà quá trớn như cô châu xưa. Đờn bà mà sượng rên, khổ rên, ngạc nhiên rên, hoảng sợ rên là thứ đờn bà bộc tuệch như cái nhà trống trước hở sau, làm sao mà giữ gìn của cải, cầm chơn được chồng, dưỡng nuôi được con cái? Chèn ơi, cứ coi con Ba ăn xoài tượng chấm mắm ruốc giã tỏi ớt! Lúc khoái khẩu nó rên rỉ suýt soa, khi cắn nhằm miếng ớt quá cay, nó rít the thé làm như lưỡi nó rất phỏng thiếu điều thụt tuốt vô trong cuống họng. Mai kia một nọ, nó sẽ gặp nhiều chuyện mà nó chưa từng nếm qua, nó sẽ phóng thanh rùm beng, chắc lưỡi hít hà, suýt soa ồm tỏi, ai mà chịu nổi?

Nói xong, bà út bỏ lên nhà trên vừa đọc bộ truyện Tái Sanh Duyên vừa đợi anh ruột và chị dâu về để cùng ăn cơm chiều. Cô Ba Diễm Quang rủ cô Năm Thế Tàn xuống bếp để làm cơm, luôn tiện cũng kể chuyện ngòi lê đôi mách. Thức ăn của hai bữa giỗ vẫn còn ê hề, nhưng cô nhứt định nấu món cá giò heo ăn đệm với bún và rau xào ghém.

Cô rỉ tai cô Năm Thế Tàn:

-Nói thiệt với chị, chuyện vợ chồng cụp lạc với nhau, em được chị Marie Phô Mai kể từ lâu rồi. Còn chị thì sao?

Cô Năm Thế Tàn đỏ mặt tía tai, rồi cười:

-Ờ, chị Marie Phô Mai ưa phổ biến cái kiến thức chuyện phòng thệ Ban đầu chị không chịu nghe, nhưng chỉ quyết lòng nhờ chị, làm sao chị thoát khỏi tay chỉ?

Chị Marie Phô Mai tên thiệt là Đỗ Thị Kim Cúc, lấy chồng Tây làm nghề tào cáo (tức là Tây đoan chuyên đi bắt kẻ nấu rượu lậu). Người quen biết tên tào cáo trước kia là tình nhon của bà Bảy Kim Hương, mẹ ruột của chị. Tên tào cáo Pháp tặc kia đổi tên chị là Marie Chị Marie này thích ăn món phô-mai (người Bắc gọi là phó-mát) với chuối già hương, mà phải loại phô mai hiệu Con Bò Cười (La Vache qui rit) thì chị mới chịu. Bởi vậy người quen biết gọi chị là chị Marie Phô Mai. Chị Marie có tám nhan sắc trung bình, có cái thân hình cao lớn bốc lửa, có cái miệng tục tĩu duyên dáng. Chị ưa kể chuyện tiếu lâm, chuyện phòng thệ Các bậc trưởng thượng khinh ghét chị. Nhưng bọn trang lứa, bọn hậu sanh đều thích chị, bởi chị hào hiệp, kể chuyện hấp dẫn, khôi hài thiệt mặn nồng.

Chương 4 -

Chị Marie Phô Mai là cháu họ xa của ông Hội Đồng Bền. Ông bà Hội Đồng vốn không mấy ưa cô cháu trời đánh này, nhưng chị cư xử với họ thiệt tử tế vuông tròn. Hễ ông gặp chuyện trục trặc nan giải thì tên tào cáo Jean Michel Dupont kia hết lòng giúp đỡ để ông có thể gặp viên phụ tá ông Chánh tham biện, ông biện lý, ông cò mi toàn là người Pháp. Lại nữa, chị Marie Phô Mai lấy lấy chồng tây có đám cưới, có hôn thú đàng hoàng, chớ đâu phải là thứ gái bao hoặc vợ ngày vợ bữa. Họ không ưa chị bởi chị có cái miệng thọt thọt những chuyện phong tình, không tôn trọng nữ giáo nữ tắc ở lời ăn tiếng nói. Trong cái tứ đức của phụ nữ là công ngôn dung hạnh thì cái ngôn của chị tuy mất phẩm chất thanh tao cao quý, nhưng được cái thành thiệt, không có cam ngôn mỹ từ tô điểm, không có điều ngôn xảo ngữ nguy trang. Đã vậy, hễ mỗi khi miệng chị vọt ra một câu là ai nấy đều cười lăn. Cho nên, bà út Túy Huệ, cô Năm Thử Tần, cô Ba Diệm Quang không thích chị sao được?

Nhà chị Marie Phô Mai ở đầu xóm, đít quay xuống sông Long Hồ. Khúc nhà trên thì xây nền ở trên bờ, khúc sau thì cất gie ra mặt sông theo kiểu nhà sàn. Nhưng bốn cột chum sàn đúc bê-tông, sàn thay vì lót ván thì lại đúc bằng xi-măng và lót gạch tráng men. Buồng vợ chồng chị ở phần gie ra mặt sông. Trưa trưa, ông thợ câu neo xuống gần đó câu tôm, hoặc mấy cô đi gánh nước từ cầu nhủi sát hông nhà chị thường nghe chị rên la thống thiết:

-Thằng chó đẻ, mày đâm, mày ngoáy tao. Quỷ ơi, tao sung sướng mà chết đây!

- Ông bà ông vãi ơi, thằng thiên lôi này giết tôi đây!

-Thằng khốn nạn, muốn giết tao thì đâm tao lút cán đi. Cứ nhấp như hoài làm tao muốn phát điên. Tiên hơn tổ đường ơi, thằng mắc dịch này bày vẽ nhiều trò để ghét quá!

Tóm lại, đây là hạng đờn bà dở... chịu khoái lạc. Cho nên có lần bà út Túy Huệ các có hỏi:

-Nè Cúc, thằng tào cáo hành thân hoại thể cháu cách nào mà cháu rên rỉ bi ai thống thiết dữ vậy, Cúc?

Chị Marie Phô Mai nguyệt người cô họ, cười lỏn lẻn:

-Ồi, chuyện vợ chồng lúc sướng lúc khổ đều có thiên hình vạn trạng, nói sao cho trúng, cho hết, hả cô út?

Bà út Túy Huệ cười khẩy:

-Tuy nói không trúng, không hết, nhưng cháu làm trúng, làm tuốt luốt được hết.

Chị Marie Phô Mai trả đũa:

-Chớ sao! Nhờ cô giáo hóa, cháu mới được như vậy.

Chiều nay, đang lúc cô Năm Thử Tần và cô Ba Diệm Quang cùng o bế nôi cháo cá giò heo thì chị Marie Phô Mai tới chơi.

Chị mặc chiếc áo bà ba bằng mousseline đen in bông huệ hường và

huệ vàng, quần sa teng tuyết nhưng đen. Tóc chị cuốn tay rế, giặt lược đôi mỗi có nạm trên châu ở sống lưng. Tai chị đeo bông hột xoàn, cổ đeo xâu trên châu, đôi cườm tay lồng trong đôi vòng huyết ngọc. Chị than:

-Mấy hôm có đám giỗ gần

Trong bụng bản thân chẳng muốn nấu cơm

Cô Ba Diệm Quang ân cần mời mọc:

-Chiều nay, mời chị Ở lại dùng bữa với cả nhà em cho vui đi chị.

Chị Marie Phô Mai lắc đầu:

-Chị đã ăn bữa giỗ tiên và bữa giỗ chánh ở đây chiều hôm qua và sáng nay rồi. Bụng chị hãy còn rêm. Chiều nay chị sẽ ăn cơm tây với thằng tào cáo cho nó vui. Chị đã luộc mì ống, ướp thịt bò rồi. Chiều nay chị sẽ đãi nó món bí tết chiên tỏi ăn với mì ống sốt cà. Thằng ôn dịch đó không quen ăn rông rặc món ăn của dân mình. Thỉnh thoảng chị làm món Tây cho nó ăn. Hễ thêm món Tây là nó ra tiệm ăn ở bông-ga-lô (bungalow), tốn tiền lắm! Thiệt tình chị chiều thằng nghiệt súc, thằng dâm tặc đó như chiều vong. Chưa chắc đối với tía má chị, chị chiều đến mức như vậy. Thiệt tình, bởi chị nghiệp dầy đức mỏng nên mới làm vợ cái thằng cường khấu lục lâm đó.

Cô Ba Diệm Quang lẫn cô Năm Thử Tàn nhìn nhau, như thăm hỏi nhau: “Chẳng biết tên tào cáo bảnh trai kia đã làm gì chị Marie Phô Mai mà hể mở miệng ra là chị rửa sả hấn tưới hột sen?” Hai cô gái có cảm tưởng qua các lời rửa sả ấy, chị phải thù hấn cố để thâm xương, phải hận hấn cho tới truyền kiếp vạn đại. Nhưng cứ sao cặp mắt chị long lanh, miệng chị cười như huê tươi nguyệt rạng, thần sắc chị bùng bùng phấn khởi, diện mạo chị phơi phới hân hoan?

Chương 5 -

Mùa bãi trường vừa qua, cậu Tư Lâm Thế Mạnh về tỉnh nhà, hưởng những ngày thơ mộng bên cạnh cô Ba Diễm Quang. Còn cậu Hai Lê Tấn Vinh cũng sống bên cạnh cô Năm Thế Tân những ngày điểm ảo, sau khi thi đậu niên học chót. Nhờ ông Hội Đồng Bền khéo chạy chọt nên cậu được làm việc ở tỉnh nhà. Chuyện vui, cơ hội may mắn cứ tới tấp đến ba gia đình: gia đình ông Cai Tổng Lâm Thế Hên (tía cậu Mạnh), gia đình ông Bang Biện Võ Tấn Vui (tía cô Năm Thế Tân) và gia đình ông Hội Đồng Bền (tía cậu Hai Lê Tấn Vinh và cô Ba Diễm Quang).

Trong những ngày chờ đợi đám cưới, cậu Tư Lâm Thế Mạnh vẫn lui tới Cầu Kè thăm cô Ba Diễm Quang. Nhà ông Cai Tổng Hên ở Cái Sơn Bé, cách Cầu Kè ba cây số, thúng thủng đi bộ còn được nữa là, huống chi cậu Tư mạnh lại có chiếc xe đạp hiệu Urago Cô Ba Diễm Quang thỏ thẻ với cậu:

-Má em chê em dở chịu đựng, vui sướng hay khổ sở đều rên.

Cậu ôm cô thiệt chặt, hun cô thiệt ngấu nghiến. Cô rên gù gù như bò câu, mồ hôi cô vã ra ở trán, cổ và ở mép tóc. Cậu cười:

-Em dở chịu đựng thiệt mà. Bởi vậy, cưới em xong là anh phải xin phép tía má anh ra riêng.

Cô Ba Diễm Quang nhõng nhẽo:

-Em thích ra riêng ngay sau khi đám cưới. Còn gì thú vị hơn là được hưởng đêm hoa chúc hiệp cần và hưởng tuần trăng mật tại nơi tổ uyên ương của chúng mình.

Cậu Tư Lâm Thế Mạnh tán thành:

-Lời em rất hiệp ý anh. Để anh mua lại căn nhà nhỏ ở chợ Tân Ngãi. Nhà này của thằng bạn dạy học lớp nhứt trường tỉnh. Nó sắp đổi đi dạy ở bên Mỹ Tho nên có dự ý bán nhà. Căn nhà nó một căn hai chái, vách ván bồ kho, mái lợp ngói móc, chung quanh nhà là vườn chùng nửa mẫu, cây cối còi cọc. Chung quanh vườn là các sở rẫy trồng dưa gang và đồng ruộng. Chỗ đó yên tĩnh như biệt lập với cuộc đời.

Cô Ba Diễm Quang than dài:

-Ở đó, mỗi khi anh đi mần việc ở Tòa Bó, em thui thủi một mình ở nhà. Em vốn hay sợ ma.

Cậu Tư Lâm Thế Mạnh nhìn người yêu cười tinh quái:

-Em đừng lo Má anh có bà tở già có tật điếc tai. Anh sẽ đưa bà về ở chung với tụi mình để bà hủ hủ với em, để bà phụ giúp em việc săn sóc nhà cửa.

Cô Ba Diễm Quang sung sướng ré lên:

-Chèn ơi, may quá hén! Thiệt tình, em không hiểu sao mà anh chọn một bà già điếc lác để bầu bạn với em?

Cậu Tư Lâm Thế Mạnh cười rất tinh ranh quỷ quái:

-Rồi em sẽ rõ. Anh tính đâu ra đó.

Tháng bảy âm lịch, dù nước ở sông cái, sông con ngẫu đục phù sa, nhưng nước ao bùn cũng khá trong. Tháng năm ốc gạo và hến ở lườn đáy sông Long Hồ mập tròn, mùa sanh sản của ốc hến kéo dài cho tới cuối tháng tám âm lịch. Hoa xoài, hoa mận thai nghén bắt đầu từ tháng năm, tới tháng sáu, tháng bảy là kết trái ê hề. Trong những thửa ruộng sâm sấp nước, ốc bươu, ốc lác bắt đầu giao hoan, cua đồng bắt đầu sanh sản. Chèn ơi, giữa mùa mưa, chẳng những loại nghêu, sò, ốc hến, cua, còng miệt mài giao hoan, xôn xao sanh sản mà lũ cá mè vinh cái, cá chài cái ở trong sông cũng mê toi kết trứng thụ tinh...

Trước khi vu qui một tuần, cô Năm Thế Tần thổ thỉ với cậu Hai Lê Tấn Vinh:

-Con Diệm Quang chắc được để bọc điều hay sao, cho nên từ nhỏ tới bây giờ nó gặp toàn chuyện thuận buồm xuôi gió. Khi lấy chồng, nó không ở chung với gia đình bên chồng, khỏi hầu hạ tía má chồng. Bởi chồng của nó là thứ nam của ông bà Cai Tổng Hên. Mọi việc nhà chồng nó, đã có người dâu trưởng gánh vác. Còn anh là con trai độc nhứt trong gia đình. Làm vợ anh, em phải gánh vác giang san nhà chồng.

Cậu Hai Lê Tấn Vinh an ủi:

-Tía má anh hiền lành, dễ dãi, em cũng thừa biết rồi. Trong nhà có ông già bà cả vẫn hơn, vì họ có nhiều kinh nghiệm truyền lại cho mình.

Rồi cậu ngập ngừng:

-Con Ba xấu nét, dở chịu đựng, ở chung với các bậc trưởng thượng sao ổn. Tía má chồng nó cho vợ chồng nó ra riêng cũng do má anh và cô út của anh yêu cầu đó đã.

Cô Năm Thế Tần cười xòa:

-Má và cô út ưa lo xa, chớ nó đâu đến nỗi... tẹ.

Cậu Hai Lê Tấn Vinh tinh quái:

Đòng họ anh, trai cũng như gái đều... xấu nét. Cho nên cái buồng tân hôn của vợ chồng mình ở căn khít bên lùm lúa, cách nhà một cái sân phơi lúa lót gạch tàu.

Cô Năm chỉ biết nhìn cậu Hai bằng cặp mắt ướt rượt, qua cái nhìn chứa chan âu yếm và tin cậy.

Đám cưới cậu Hai Lê Tấn Vinh được diễn ra trong không khí nhộn nhịp tung bùng. Ông Hội Đồng Bên cho làm một con bò và một con heo. Sau ba ngày nhóm họ, rước dâu, cậu Hai ngủ từ trưa cho tới chiều tối lấy sức.

Đêm hiệp cẩn, cô Năm Thế Tần mới biết cái xấu nét của chồng. Cậu thờ hùng hực, cậu rên ậm ẹ như con bò đục lúc kéo xe nặng. Đôi lúc cậu nói mê nói sáng vu vơ, dù tiếng nói chỉ thì thảo bên tai cô chớ không vang từng vần rõ rệt.

Cô Năm chỉ biết ôm chặt chồng, quên cái đau của con xé rách đầu đời. Sau đó, cô cần gì rên rĩ để biểu diễn niềm lạc thú tuyệt vời đang len lỏi từng sợi thịt, tế bào của cô. Cô nương theo tiếng thở, tiếng rên của chồng mà nghiền ngấm lạc thú đó cũng đủ rồi. Chèn ơi, cô chỉ cần lắng tai

thôi, những tiếng vang của hạnh phúc của cậu Hai như lọt sâu vào trái tim và tâm hồn cô, biến thành tiếng hoan ca lạnh lốt.

Chương 6 -

Lúc tan cuộc, cô thì thầm:

-Thằng cha nay... xấu nét thiệt! Em thích có tám chồng xấu nét như vậy. Thử ai đem vua tới đổi, em cũng không thèm.

Cậu Hai Lê Tấn Vinh cười:

-Anh rên cho anh, mà cũng rên cho em. Nếu em không bằng lòng thì từ rày về sau, anh im như cái cối đá, như cái mộ bia.

Cô Năm Thử Tần mắng chồng: “Đồ quỷ nà!” rồi cười lỏn lẻn, mắt long lanh rực rỡ như hai vì sao Bắc Đẩu, Nam Tào.

Cô Năm Thử Tần về nhà chồng không cần sắm sửa đồ tuế duyên nhiều. Cô chỉ đem theo hai rương quần áo và mớ nữ trang trong đó có những món sính lễ: bông tai, dây chuyền, cà rá, vòng tay đều gắn kim cương từ ba ly rưỡi trở lên. Đôi vòng ngọc thạch mà cô đeo là do bà Bang Biện Vui sắm cho cô luôn cả khâu chuỗi trân châu, cặp cà rá nhận mặt ngọc điệp cùng bông, chuỗi, vòng, kiềng, neo toàn bằng vàng kiểu vừa quê vừa xưa. Cho nên, trong các món nữ trang toàn bằng vàng, cô chỉ giữ lại chiếc kiềng tròn, chiếc kiềng chạm và cặp vòng chạm bát bửu. Còn bao nhiêu cô phá ra làm những món nữ trang tân thời.

Về phần cô Ba Diệm Quang, bởi vợ chồng cô ra riêng nên bà Hội Đồng Bền sắm cho cô rèm màn, nắp bàn, thau chậu, lu khạp, bồn ảng, mền mùng, chiếu gối cùng nồi niêu, soong chảo, chén đĩa... Về nữ trang, đàn ông làm sính lễ đôi bông kim cương cỡ 5 ly rưỡi tra vỏ bạch kim, một sợi dây chuyền bướm nạm 12 viên kim cương cỡ 3 ly rưỡi. Còn nữ trang do cô làm của hồi môn gồm sưu bộ ngọc thạch như bông tai, khâu chuỗi, vòng tay, cà rá. Ngọc thạch của cô thuộc loại hoàng gia có màu trong và thắm hơn loại ngọc thạch nước lý (tức là có màu hoa thiên lý). Cũng như cô Năm Thử Tần, cô Ba Diệm Quang đem về nhà mới của mình hai rương quần áo. Nếu áo quần của cô Năm toàn là hàng lụa nội hóa như lụa Hà Đông, lụa Duy Xuyên, cẩm nhung, cẩm vân, cẩm tự, cẩm quít, cẩm sen, cẩm châu, lãnh Tân Châu... thì quần áo của cô Ba bằng gấm Hồng Kông, nhung Tây ương, lụa Lèo, hàng Thượng Hải...

Có nhà riêng, sống bên cạnh bà tứ giả chẳng những điếc tai mà còn có tật chiều chiều nhậu nửa xị rượu để rồi ngủ say như chết, cô Ba Diệm Quang toại chí lắm, tưởng chừng mình biến thành rồng bay lên mây. Đêm hiệp cần, cô la như heo bị thọc huyết, cô khóc nhều nhão dầm dề. Cậu Tư Lâm Thế Mạnh vỗ về vợ:

-Anh cưng em mà. Anh có hành quyết em đâu. Xin em cố gắng một chút.

Mấy đêm sau, cô Ba Diệm Quang của chúng ta rên rĩ những lời chị Marie Phô Mai đã từng rên rĩ. Cô thách chồng: “Giết em đi!”. Rồi cô đòi chết, than chết, quả quyết thế nào mình cũng chết. Theo cô, chết vì hạnh phúc thì cũng nên chết. Và rồi đó hai tháng trôi qua, tiếng rên rĩ của cô như được vụn volume nhỏ hơn. Cô không thách thức chồng cô giết cô nữa. Cô không đòi chết, than chết, không quả quyết thế nào mình cũng chết nữa. Cô tuyên bố mình sẵn sàng đấu

thai, tình nguyện có chữa và hứa khi đẻ đái sẽ không chửi chồng dẫu cô có đau đớn lỗ sống lỗ chết đi nữa. Cô còn hứa sẽ đẻ cho chồng thiệt nhiều con, đẻ sai như cá lóc đẻ trứng, đẻ ê hề như chuột bạch đẻ con. Cô hứa hẹn tưới hột sen, miễn là tối tối chồng cô giúp cô được ngây ngất như bao buổi tối trước.

Nói chung cặp Tấn Vinh & Thế Tàn và cặp Thế Mạnh & Diệm Quang vầy vùng bơi lội trong biển hạnh phúc bao lạ Cô Năm Thế Tàn thừa biết mình phải gánh vác giang san nhà chồng sau tuần trăng mật. Cô tỏ ra một chủ phụ đảm đang, giỏi dẫn, giàu sáng kiến. Tuy cô không khéo léo việc bánh trái thêu thùa như cô Ba Diệm Quang, nhưng cô xuất sắc trong việc nấu nướng các món phổ thông. Cô nấu canh chua, canh bí đao, canh rau cao kỷ, canh cải ngọt... thì nước canh trong vắt. Chưa ai nấu canh khoai (khoai mỡ, khoai tím) khéo hơn cô, khoai không đóng cục lợn cợn. Cô kho cá đồng, cá biển đều ngon, kho các loại cá lụn vụn như cá linh, cá cơm, cá bống trứng đều thấm tháp mặn mòi, xương cá mềm rục. Cô cháy tép, cháy tôm trứng thì con tép, con tôm trứng trong vắt như chuối hổ phách. Cô luộc rau, xào cải thì rau cải lộng lẫy màu xanh thắm.

Mọi đồ đạc trong nhà đã sắp đặt theo khuôn nếp của bà Hội Đồng Bên, cô Năm Thế Tàn không dám biến cải. Cô chỉ lau chùi mọi vật cho thiệt sạch sẽ bóng lộn. Cô làm cho cha mẹ chồng có cảm tưởng một hột bụi trong nhà là kẻ thù của cô, một miếng rác là kẻ nghịch của cô. Rèm màn cửa sổ được cô giặt giữ thường xuyên nên trắng tinh. Tình yêu giữa vợ chồng cô làm cô hăng hái trong mọi việc nội trợ.

Còn cô Ba Diệm Quang, sau tuần trăng mật cũng bắt đầu trang hoàng tổ ấm. Ngoài sân thì cô bày hòn non bộ, các chậu cau kiểng, lạp mai, kim quít, thỏ lan, kim đồng, ngọc nữ, trạng nguyên... Trong nhà cô bày bàn ghế bằng gỗ quý, tranh ảnh, đồ cổ ngoạn hực hỡ. Cô có biệt tài nấu các món tây, món tàu, các loại bánh tây. Cô đan rất nghề, thêu tây, thêu tàu, thêu bắc rất tinh xảo. Vì mãi mê yêu chồng, yêu cảnh nhà biệt lập và yêu việc nội trợ, cô ít khi về thăm nhà. Chính bà Hội Đồng thường rủ rê chị Marie Phô Mai và cô Năm Thế Tàn lặn lội đi thăm cô Chị Marie Phô Mai phàn nàn:

-Con Ba mạn chuyện vợ chồng nên lợt lạt tình mẹ nghĩa cha, hững hờ với bà con láng giềng cũ. Chẳng biết thằng Tư Mạnh dùng bùa gì, ngải gì mà nó mê lú đường ấy!

Chương 7 -

Lật bật mà tháng Chạp lại đến. Trước đó bà út Túy Huệ và chị Marie Phô Mai bắt đầu hành nghề làm áp phe và mua bán hột xoàn nên cả hai tha hồ ăn diện choáng lộn, tha hồ son thoa phấn giồi hực hỡ, mặc sức mà đeo vàng ngọc rườm rà. Cả hai đều có xe hơi, đều học lái xe nên lui tới với nhau hà rầm, đánh đôi đánh đọ đến những bà nhà giàu, những bà danh giá trong tỉnh.

Đầu tháng Chạp bà út trúng mồi bán được hai chục cây lãnh Tân Châu, thứ lãnh nhuộm trái mặt nua đen như mun. Chị Marie trúng mồi hột xoàn, bán lời năm trăm đồng, hơn gấp đôi tiền lời của bà út. Nhưng ruộng đất ông Cai Tổng năm nay trúng mùa, góp được 20 thiên lúa. Bởi vậy, bà út Túy Huệ và chị Marie Phô Mai nhứt định ăn Tết lớn.

Bởi có xe, họ ưa thăm viếng vợ chồng cô Ba Diệm Quang và vợ chồng cô Năm Thử Tàn. Mỗi sáng chúa nhật, cậu Tư Lâm Thế Mạnh, cậu Hai Lê Tấn Vinh thường đến hội quán thể thao để đánh quần vợt, tại đây họ gặp tên tào cáo Jean Michel Dupont, sự giao du cả ba trở nên thân thiết do tình bạn giữa chị Marie Phô Mai và hai cô Năm Thử Tàn và Ba Diệm Quang.

Nghe bà út Túy Huệ và chị Marie Phô Mai tuyên bố ăn Tết lớn nên cô Năm Thử Tàn và cô Ba Diệm Quang bắt nôn. Cô Ba làm bánh tráng nước cốt dừa rắc mè đen, bánh tráng ngọt mè trắng, bánh phồng nếp để dành cho gia đình bên chồng lẫn gia đình của mình và cũng để biếu chị Marie Phô Mai, bởi chị rất vụng về bạch tuột việc bếp núc, bánh trái. Xong xả, cô làm bánh tráng rắc tôm khô, bánh phồng tôm, bánh phồng cá thác lác để biếu xén chị Marie Phô Mai, cô Ba Diệm Quang và bà út. Chèn oi, ở đất Vãng ai mà không biết tài làm bánh tráng rắc tôm khô lẫn bánh phồng tôm và bánh phồng cá thác lác của cô Năm?

Cô Ba Diệm Quang trở tài làm bánh nướng như bánh nem, bánh con đuông, bánh gai, bánh phục linh, bánh petite madeleine có thể để dành lâu khi đựng trong những ngăn quả sơn son thếp vàng. Bánh men cô lớn cỡ khu tô được bắt bông đường màu tím, màu hường trong khóm lá lục thấy đẹp nên không ai nỡ ăn. Bánh phục linh của cô trắng như phấn, mịn như thạch cao được in trong khuôn gỗ nên có hình vuông, hình quả trám viền răng cưa và nổi bông mai, bông cúc, bông sen, bông huệ. Bánh gai và bánh con đuông của cô nướng chín vàng ươm, không một vết cháy. Còn bánh petite madeleine của cô xốp như bông đá, cũng không có vết cháy vì nướng già lửa.

Bà út Túy Huệ có chị Ở biết làm bánh tráng ngọt rắc mè trắng, bánh tráng béo rắc mè đen, bánh phồng nếp, thứ bánh nào cũng nhiều nên bà chia bớt cho cô Ba Diệm Quang. Ngoài ra chị Ở này còn làm món dưa cải và món dưa giá cũng thiệt nhiều; dưa cải thì giòn rụm, còn dưa giá thì vừa giòn vừa trắng phau phau. Bà dùng hai món dưa đó biếu anh chị mình, biếu hai cô cháu gái mình là cô Ba Diệm Quang và chị Marie Phô Mai.

Ngày 24 tháng Chạp, tức là sau buổi tiễn đưa ông Táo chầu Thiên Đình một ngày, bà Hội Đồng Bền nhắn vợ chồng bà út Túy Huệ, vợ chồng chị Marie Phô Mai, vợ chồng cô Ba Diệm Quang ăn tiệc tất niên tại nhà mình. Bà đãi món suông, món chạo và món cà ri vịt. Mãi tới 7 giờ tối mới nhập tiệc. Bà út, chị Marie và cô Ba vừa hai giờ trưa đã tề tựu dưới mái nhà hương hỏa của ông bà Hội Đồng Bền rồi. Cả năm ăn cá nhám hấp thoa mỡ hành cuốn bánh tráng rau sống và

chấm mắm nêm giã tỏi ớt, ăn mực xào rau cần chấm nước mắm chanh ớt.

Chị Marie Phô Mai vuốt cái bụng khá thon sau lớp nhung màu xanh phớt tuyết nhưng bạc:

-Kẹt rồi thím Hội Đồng và cô Cai Tổng ơi! Bấy lâu nay cháu nằm nhà để chồng nuôi thì không sao hết. Giờ mới vừa buôn chải kiến sống thì đùng một cái cháu dính cái chủng tử Pháp tặc trong bụng.

Và chị xoa xoa cái bụng:

-Thấy thương quá, mới có 3 tháng mà cái thai này làm cháu thèm chua dữ dội. Cháu ăn chum ruột, me, cóc, khế lại còn thiếu xực dưa cải chua nữa đó.

Bà Hội Đồng Bền ngó qua cô Năm Thử Tàn:

-Nàng dâu của thím cũng đang cần thai.

Cô Năm Thử Tàn không nói không rằng, cứ cười chum chim, má đỏ ửng rục, mắt sáng long lanh. Sau cùng, cô nói:

-Thời buổi này, con chờ cha là vậy. Chua ăn ở với chồng đầy năm mà con đã kết trái trong bụng rồi.

Cô út Túy Huệ an ủi:

-Vậy thì nhà mình có phước chớ sao.

Cô Ba Diễm Quang ngửa miệng:

Đạo này con cảm thấy trong mình khang khác, nhờ ông thầy Chín Tề coi mạch hốt thuốc, ông quả quyết cỡ chừng 8 tháng nữa, nhà con sẽ có thêm một miệng ăn.

Đang lúc đó có khách tới thăm, và gặp lúc ông Hội Đồng Bền và cậu Hai Tấn Vinh vắng nhà, bà Hội Đồng phải lên nhà trên tiếp khách. Cô Năm Thử Tàn châm cho mẹ chồng bình trà và soạn khay trà rồi trở về phòng ăn để tiếp chuyện với bà út, chị Marie và cô Ba... Bà út Túy Huệ nhìn chị Marie Phô Mai tinh quái:

-Cô thấy lóng rày mặt mày thằng tào cáo xác xơ, tó ré. Cháu hành hạ nó cách nào mà nó xệ dữ vậy, Marie Đòn bà có thai thường sung sức...

Chị Marie Phô Mai nguyệt:

-Cháu đâu được vậy. Có thai, cháu cảm thấy bề nghệ trong người nên không nhiệt thành chiều chuộng nó. Thằng tào cáo sung sức mà không thỏa mãn nên nó mới lừ đừ, sật sừ sật sững dường ấy. Thấy nó mà cháu bắt động lòng. Tối nay, cháu phải bù sớt cho nó, kéo không, nó đến “bọc đèn” (bordel, tức là nhà thổ) tìm mấy con điếm thúi thầy lầy lục... thì cháu có nước tức học máu.

Chương 8 -

Cô Ba Diễm Quang nói nhỏ:

-Mỗi tháng, dù không tức chồng, em vẫn học máu như thường. Nhưng tháng rồi thì không. Hèn chi thầy Chín Tề coi mạch xong, đổ hồ em cần thai.

Bà út Túy Huệ quay qua hỏi cô Năm Thế Tàn:

-Sao, Năm? Thằng cháu của cô phục vụ cháu ra sao?

Cô Năm Thế Tàn cười đỏ mặt:

Đạ cũng thường...

Chị Marie Phô Mai nguýt:

-Thường là sao? Em phải nói cho rõ.

Bà út cắt nghĩa “đùi”:

-Thường có nghĩa là không có gì đặc sắc, phải không, cháu?

Cô Năm Thế Tàn ấp úng:

-ý cháu không phải vậy? Cháu muốn nói nghĩa khác...

Cô Ba Diễm Quang tức tối ngó sững chị dâu:

-Coi bộ chị dâu tui bắt đầu ăn nói trặc trẹo rồi đây.

Cô Năm Thế Tàn cúi mặt xuống bàn tròn, ấp úng:

Đạ thưa cô út, anh Tấn Vinh cháu mượn nòng với cháu thường... xuyên! Tụi cháu còn trẻ, kết hôn kịp thời đúng lúc, nên chuyện vợ chồng cháu không cần nói nhiều thì cô cùng chị Marie cũng đã hiểu ra sao rồi.

Cô Ba Diễm Quang đắc chí:

-Ờ hén, vợ chồng em cũng vậy. Không biết anh Hai em kinh khủng tới bực nào, chớ thằng chồng râu hùm, hàm én, mày ngài của em... ghê lắm, rùng rợn lắm!

Mọi người hét lên cười. Bà Hội Đồng vì khách vừa cáo từ nên trở lại phòng ăn. Biết là không thể nói tục, nói trây được nữa nên bà út Túy Huệ cùng ba cô cháu xuống bếp để sửa soạn bữa tiệc tất niên.

Cô Năm Thế Tàn ra sàn nước để mở vệt. Bây giờ là đầu mùa nắng, nước lã trong xanh. Gió chướng xôn xao lướt trên đám vông đồng trở bông đỏ rực. Đó đây, trên nhánh cao của cây mù u, cây dâu miền dưới, cây mít, chim tu hú thỉnh thoảng kêu văng vẳng. Một cảm giác êm ả tràn ngập lòng cô Giờ đây, dưới bà Hội Đồng Bên cô là chủ phụ ngôi nhà này. Bà út Túy Huệ, cô Ba

Diệm Quang, chị Marie Phô Mai đều là khách. Cha mẹ chồng cô tỏ ra dễ dãi đối với cộ Chồng cô cung yêu cô Cô cảm thấy mình phải tỏ ra xứng đáng

khi gánh vác trách nhiệm một bà chủ phụ. Bà Hội Đồng từ khi con trai con gái có gia đình, sanh tâm mộ đạo, giới hạn công việc nội trợ để có thời giờ rảnh rang để đi chùa dung hương, nghe thuyết pháp và làm công quả.

Con vịt được vặt lông và làm bộ đồ lòng xong, cô chặt từng miếng vuông để nấu cà-rì Chị Marie Phô Mai giữ phần lật rau, rửa rau. Bà út Túy Huệ quét tôm để cho cô Ba Diệm Quang làm chạo. Bà út và chị Marie hễ gặp nhau là có lời khôi hài, có tiếng cười. Cô Năm nghĩ tới tình nghĩa của cặp vợ chồng ông Cai Tổng Khôn và bà út Túy Huệ. Không hiểu bà đã dùng bí quyết gì mà nịch ái chồng, biến đổi từ một kẻ thích mèo mỡ tùm lum trở thành một người chồng chung tình hiếm có. Tới tuổi 40 ngoài, bà vẫn giữ vẻ non nheo nhỏ. Niềm lạc quan từ thâm tâm bà chiếu ra, biến đổi chồng bà thành kẻ trẻ trung, sinh động và tráng kiện.

Riêng chị Marie Phô Mai, lúc đầu bị mẹ gả ép cho tên tào cáo ngoại chủng, chị than khóc ảo não, đòi tự vận. Vậy mà má chị vẫn cam đoan rằng bà không gả lầm con vào chỗ đoạn trường oan nghiệt, rồi đây con gái bà sẽ được hạnh phúc ngỏ ngoạ Và khi bà nằm trên giường chờ chết vì chứng xơ gan, không hiểu chị Marie nói nhỏ gì bên tai bà, bà mãi nguyện nở một nụ cười tươi rạng trước khi tắt nghỉ. Và từ đó, chị yêu đắm đuối tên tào cáo, càng yêu hấn chị càng rửa sả hấn khi chị thuật lại những cái ân tình giữa hấn và chị.

Còn cô Ba Diệm Quang từ khi lấy chồng, bởi quá hạnh phúc nên cô trào lộng một cách duyên dáng mặn mè. Nhưng cô Năm Thế Tàn thì khác, càng hạnh phúc cô càng trầm lặng để nghiền ngẫm hạnh phúc. Theo cô hạnh phúc phải có khuôn mặt bí mật huyền ảo thì nó càng sắc đậm hơn. Nhưng khi có ai hỏi đến chuyện ái ân của vợ chồng cô, cô không hề che giấu, nhưng cũng không khai huých tẹt ra. Cô ưa nói lửng lơ, cốt để người nghe tưởng tượng thêm.

Khi ông Hội Đồng Bền, cậu Hai Tấn Vinh lần lượt về tới, thì tào cáo Jean Michel Dupont, cậu Tư Thế Mạnh cũng tới mang nhiều chai rượu tây. Bà út lên nhà trên thay thế chị dâu tiếp khách. Chị Marie Phô Mai chiên bánh phồng tôm và xào đĩa thịt gà bông cải cho họ đưa cay trước.

Cô Ba Diệm Quang hỏi chị Marie Phô Mai:

-Hỏi cô Năm (chỉ má chị Marie Phô Mai) háp hởi, chẳng biết chị nói giống gì mà cô có vẻ hoan hỉ vậy?

Chị Marie Phô Mai lộ vẻ cảm động:

-Chị tạ Ôn má chị đã gả chị vào chỗ xứng kếp về thể chất. Em ơi, chị chỉ có thể lấy Tây, chớ lấy người đồng chủng thì khác nào gặp trường hợp đuôi chuột vọc hũ mỡ. Má chị cũng có cái cấu tạo thể chất như chị. Cho nên bà không hạnh phúc với tía của chị. Bởi đó, với kinh nghiệm đau thương, bà không muốn chị đi theo vết xe của bà. Bà quyết chọn một thằng rể dù ngoại chủng nhưng có thể đem lại hạnh phúc và lạc thú gối chăn cho chị. Má chị tuy là người vợ không trung thành với chồng, nhưng là bà mẹ tốt, giàu lòng thông cảm với con gái.

Rồi chị ngược về hướng có tiếng cười nói của bà út Túy Huệ:

-Cô út và chị thường trao đổi tâm sự với nhau. Hạnh phúc vốn có thiên hình vạn trạng bộ mặt. Nhưng với tấm lòng thành thiệt, thì chúng ta cũng có thể tìm gặp cái chơn hạnh phúc. Đùng có

mang mặt nạ đạo đức, đừng có hổ thẹn không đúng chỗ, thì cái chơn hạnh phúc kia đến với chúng ta mau lẹ. Hai em từ đây về sau nên ngẫm nghĩ coi quan niệm đó có đúng với hai em phần nào chăng?

Cổ Nguyệt Đường, 18/4/98

Hết